

gospodarske, obrtniške in narodne.

Izhajajo vsako sredo po celi polii. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 3 fl. 60 kr., za pol leta, 1 fl. 80 kr. za četert leta 90 kr. pošiljane po pošti pa za celo leto 4 fl. 20, za pol leta 2 fl. 20 kr., za četert leta 1 fl. 15 kr. nov. dn.

V Ljubljani v sredo 8. oktobra 1862.

Važna reč zastran čelarstva.

Iz Vodice na Gorenškem. -- Ljube „Novice“! Ker večkrat veselje do čelarstva, kakor potrebnega oddelka kmetijstva, nam priporočate, tudi vsaki čas rade kmetu v stiski s previdnim podukom pomagajte, naj tudi jez smem Vam potožiti, kako neka netečna sila vsako leto nam domačo čelorejo zatira, letos pa jo je, žalibog! skoraj malo manj kakor popolnoma nam uničila.

Bilo je za zjokati se, ko smo v trgatvi mnogo panjev popolnoma praznih našli, v družih pa komaj toliko strdi, da homo zamogli zarode s svojim čez zimo ohraniti. Vzrok naše neugode pa je bila preobilnost ptujih čbel, ktere vsako leto iz gornje gorenske doline v naš kraj na rejo pripeljejo. Nekteri zmed naših ljudi, ki so se na ene gol-dinarje najemščine polaknili, so za sprejemo ptujih čbel sila prevelike čbelnjake za 2—300 panjev postavili, ter s tem se obilne škode svojih domačinov udeležili. Naj molčim, koliki ogenj sovraštva je taka brezvestna samopridnost v soseski užgala, kteri ne bode poprej ugasnil, dokler se nam saj previdna mera postavno ne odloči: koliko ptujih čbel naj bi se smelo v tako malo okolico, kakor je naša, sprejemati, da bi domače preveč ne trpele. Letos je prišlo na komaj pol ure okrožne daljave okoli petnajst sto panjev ptujih čbel, tedaj že samo teh več panjev, kakor se je na tem prostoru mernikov ajde posejalo. Ako še pristavim, kar se je dopričalo, da je eden zmed ptujih gospodarjev, kteri je okoli poldrugi sto panjev imel tukaj na reji, še nalašč s poklado omotljive paše svoje čbele na rop pošiljal, in jih v ta namen devet dni dalje, kakor so ajdo odbrale, ni hotel odpeljati. Vsak zveden iz tega zamore razviditi: kolika škoda se je nam domačim, ki smo pošteno ravnali, godila. Naši panjevi so sploh po 2 funta na dan pešali in še svojo množico zgubljevali, ker bilo je dan za dnevom hujše klanje menda kot pri „Solferini“, in vsi pripomočki zoper to so se kazali nezmožni. Vsi domači čbelarji smo žalovali, samo ptujec se je v pest smejal in po gostivnicah ponašal: „nihče ne more mi nič, ako moje čbele vse domačim poropajo.“ Če je res taka, in ako na svojih obširnih posestvih medú ne le nič za prodaj, temveč še za božično povitico ne bomo imeli pravice pridelati, bo čeloreja pri nas zaspala in moramo svoje čbele, ki so pa miroljubnišega in od roparskih, pri nas imenovanih „planink“, mnogo marljivišega plemena, vse podušiti. Tožili smo že ustmeno svojo nesrečo dotični c. k. okrajni gosposki. Ali ona je nekemu zmed naših odgovorila, da te reči v rokah nima. Ko na to v svoji kmečki priprostosti premišljujemo: kdo jo koli ima, se oglasi neki bravec „Novic“ in reče: „Znabiti nam bodo pravoljubne „Novice“, ki si zmiraj le za srečni pospeh vseh oddelkov kmetijstva prizadevajo, povedati vedile: ali se res po nobeni postavi tako vsilenje ptujih rejnih čbel v škodo domačih ne dá saj na previdno mero uravnati?

In na to ponižno vprašanje prosi tudi v imenu vseh domačih čbelarjev za blagovoljni odgovor **Juri Jereb,**
kmet in čbelar.

Odgovor vredništva. Iz srca radi Vam povemo, kar vemo, in Vam svetujemo, kar mislimo, da bi utegnilo pravo biti.

Da Vam c. k. okrajna gosposka ni mōgla družega odgovora dati, je resnica, zakaj, kolikor je nam znano, ni o čelarstvu za krajnsko deželo nobene postave, in po družih postavah zastran lastninstva se menda ta reč ne dá razsoditi. Da pa je tudi za varstvo čelarstva postave treba, nam kaže koroška dežela, (ako ni pod deželo „Ober- u. Unterkärnten“ razumljeno morebiti „Ober- und Unterkrain“, kar bi ne bilo prvokrat), za ktero cesarski dvorni ukaz (Hofdekret) od 30. junija leta 1796 zastran prepeljevanja čbel iz zgornjega Koroškega v spodnji vleva v 5 oddelkih to-le:

1. Za ptuje panjove naj se zbere najpripravniji kraj, to je, blizo ajdovega polja.

2. Ti ptuji panjevi morajo od domačih najmanj četrt ure saksebi biti, ali pa celó pol ure, če se ptuje čbele postavijo na kako višavo čez domače hiše.

3. Pripeljejo naj se ptuje čbele prvi dan po velikem Šmarnu, odpeljejo naj se zadnji čas en dan po malem Šmarnu.

4. V eni okolici ne sme biti preveliko število ptujih panjev, ampak razdeliti se morajo po več krajih. Za tako primerno razpostavo panjev mora c. k. gosposka takrat skrbeti, če bi se ptuji čbelarji z lepo ne porazumeli z lastniki ajdovega polja, ki imajo pravico tudi nekoliko plačila za rejo čbel terjati.

5. Da se vse to zgodi, naj komisarji okrajnih, pa če je treba, tudi kresijskih gosposk sami grejo v take kraje pogledat, da vidijo, kako in kaj. —

Tako se glasi ta postava, že 66 let stara za deželo koroško. Če bi tudi pri nas veljala, bi nam bilo že dokaj pomagano; če bi se ji pridjal še kak drug dostavek zastran takega roparstva, o katerem se more do dobrega skazati, da ga je lastnik ptujih čbel kriv, bi menda taka postava zadostila vsem potrebam.

Ker je čelarstvo na Krajnskem odnekaj imeniten prislužek mnogih gospodarjev, in ker postave v svoje varstvo jemljejo ribe, zajce in drugo divjaščino, je res treba, da postava skrbi tudi za čelarstvo.

Zato Vam svetujemo to-le: Snidite se skušeni čbelarji in posvetujte se o peterih oddelkih gori imenovane postave: ali so tako prav, ali pa da bi se kaj premenilo, in kaj še dostavilo potrebnega pa določnega? Tako izdelano osnovo izročite po naši kmetijski družbi slavnemu deželnemu odboru v Ljubljani ter jo prosite, naj ona pripomore, da pride taka postava na dan, pa ji razložite, kaj Vas je napotilo za njo prositi.

Deželni zbor gotovo ne bo prezrl Vaše prošnje, ker njegova skrb je, pomagati kmetijstvu na noge.

Le to bi prav bilo, da ne odlašate reči predolgo, ampak jo kmali dovršite s svojimi nasveti, saj do vseh Svetih.